

İnanmanın Bedeli

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Aralık 2016

Ön sözü kiblede saklı dokunaklı bir terennümden çıkıp da yola, nemalandığım en soluk gölgede, kaybolmuşluğumdan medet umarcasına ve yine yitlik bir güne düşmüş yolumun hangi düş'ü ise, düşe kalka büyümekten imtina eden belki de pamuklar arasında başımı yasladığım en sıcak teselli. Mabedim ırgat bir tesellide saklı hatta alabildiğine uzak bir tahakkümü yalayıp yutarken, zaman ve mekândan bağımsız en bağımlı yarım, yarına dair bir tecelliyi sehven ertelemekse maharet. Dünden kalmayım yine: Ah, ah demek bir israf iken kayıtsızlığımı yine rahvan bir boyuta asıyorum. Astığı astık kestiği kestik kim varsa, buyursun ve elinde paslı bir tepsi, içinde solmuş hangi çiçekse bilfil gözyaşı akıttığım.

Ölgün bir çiçek bile duygularımı hezimete uğratiyorsa görünen o ki: Çıkam yarına.

Andan kopuk olmak yine rahmetin indinde ne çok günaha girdiğim bir girdap. Meylettığım bir tahakküme kapılıp gitmek yine çok sancılı bir devinim.

Ne çok gel-git.

Ne çok hezeyan.

Nerede teamül bilinen ve ne zamandır başım bu kadar sıkıştı?

Dilimde urgan bir tümce, ılgıt bir rüzgâr, esrik yüklü en boşboğaz imge ve yine takılı kaldığım zamansız göreceliğim bir gönlü sırdaş bilip de sığınmakla sığınmamak arasında kararsız kaldığım. Hem, belli mi olur, eşsiz bir çalımla yine gümbürtüye giderim.

Mütereddit bir ruhun isyanı mı da utanç ve esefle kınandığımdan ziyade bilfil kendimi sorguladığım... Yanık bir kelam belli ki, ucu yanık bir terennümden çıkıp da yola, yoldan geçen bir imgeyi sırdaş bilip, derdimi yandığım...

Nereden başlayacağımı bilmediğim bir günce hem de en açık seçik cümlelerin tasarrufunda boykot ettiğimden ziyade boykota uğrayan düşkün sevinçlerim. Düşünsel bağlamda ispatlasam da somut bir gerçeğe varamadığım o da yetmedi anbean devinen söz düellolarına sığdıramadığım duygularım.

Nasıl evet, nasıl da pervasızım. Nasıl bitkin bir teamüldür de biteviye yağın rahmetin sancağında, ıslak bir buluta yüklendikçe yüklüyorum.

Meziyet bilmekten öte methiye dizilen sözcük tufanları ve ellerimde bir orak, biçtikçe biçtiğim ama akıl sır da erdiremediğim. Ne de olsa, akılsız başın bir uzantısı şu yorgun ve titrek gün ışığı. Birazdan akşam olacak, demeye ne hacet hem kara değil mi gönlün boyutsuzluğunda kayıp düştüğüm o tali yol?

Sonradan görme bir tümcenin nezaretinde, yükümlü tutulduğum artık hangi suçsa...

Sorun yok, demeyi çok isterdim ya da sorun addedilen sakıncalarını ömrün bir bir sunmak altın bir tepside. İşte yüz görümü o mutlak kaygılarım. Töhmət altında bırakmaktansa sarpa saran hüzün buharı.

Teslim olduğum bir çiğ tanesinde büyüttüğüm gözyaşı ağacım: Sulamak yetmezmiş gibi için için kanadığım, için için soluduğum ve solmaya bir adım kala, soruların muhatabı her kim ise, bir kez daha görmezden gelindiğim.

Efsunlu bir yarenlik, şu meşakkatli dönemeçte ola ki esir tutulduğum ve yine de sakıncalarını göz ardı

ettiğim. Neyin mi ya da ne ola ki suskun tümcelere sırtımı dayayıp da bir bir yolarken saçlarını o boynu bükük papatyadan damlayan gözyaşı ki indinde nefsin, taarruzunda yoldaş üç beş debdebeli ve muğlâk yüklemeler iken kayıp bir öznenin peşine düşüp de tarumar edilesi.

Of, demek bile günaha davetiye çıkaran bir kelamdan ibaret.

İbrem yine şaştı.

Sarmalında şu gök kubbenin hangi akli evvel söyledi kim bilir o içli şarkıdan çıkıp da yola, yoldan çıkmışlığını bile kabul etmezken. Edindiğim mertebede yüklendiğim hiçliğin tasarrufundayım hanidir, bencileyin, demekten ayrı düşmekse sözcük kaynağı gönül sesimin, içten içe mırıldandığım bir terennüme sahip çıkmak benimki belki de benliği yontan hüzünden ayrı düşemezken.

Tümcelerden arda kalan hükümlere sarıldım gecenin aydınlık vakti ki görmediğim düşlerin var oluş sancısı.

Peyda olan hayalleri yığdım bir bir gönül pazarına hani olur da akşam pazarı telaşla üşüşür sevginin nefeslerinden müteşekkil bir hengâmede yer bulurum yerli yersiz.

Paralel evrenlerin müridi ve kırsalı bir ümidin hele ki doğurgan ve buyurgan atlasından arda kalan en patavatsız düş iken, düşkün bir sarnıçta rast geldiğim bir avuç su kadar rahmet dolu bir bilinmezliğin tam da merkezinde, konuşlandığım o mecazi ağaç kovuğu hani olur da bir kırlangıcın kanatlarında süzülürüm ömür iken en şaşalı yok oluş.

Varlık addedilen nice yoksunluk...

Nice nüktedan ve salkım saçak pervasız bir imgeden sarkıtığım o uzun, beyaz ve dolambaçlı kırıntılara üşüşen bir serçe sürüsünden medet uman bir canlı iken indimde en şenlikli görsel yine vazgeçişlerimden arda kalan hüznün başakları.

Sev, diye başlayan bir şarkının kayıp tınısında rast geldiğim anlık bir dokunuş kadar yüreğin çöreklediği hangi duygu sağanağı ise görmezden gelemediğim ve bir şekilde sağdıcım bir gölgeye dönüp de sorduğum:

"Neden hala peşimdesin?"

Aykırılıkları ömrün, sağaltmakla yükümlü olup, geceye bağdaş kuran bir terennüm iken pervazında bilinmez gamzeleri ve başımı okşayan sıcak eline duyduğum bitimsiz özlem...

Tümünden gelen ve noksan yanlarıma mal olan bir varlık ki haz etmesem de kıyısında dolandığım o ıssızlık kadar hüsrân yüklü bir ime dönüp de söylenirken öfkeyle:

"Sen de mi kayıp gideceksin ellerimden?"

Soruların hükümlerliği ve cevap vermeye yeltenmeyen nicesi üstelik ısrarlı bakışlarımın telaffuz olduğu, içimde o büyüyen sancı...

Kerelerce yanıldığım.

Sorumlu tutulduğum.

Ve suçlandığım...

Müridi iken kelimelerin belki de kölesi olmuş en ahmak imge iken adımdan türeyen ve adımlamakla kalmayıp arzın merkezine varacakmışçasına, üzerinde yolculuk yaptığım o toz bulutu.

Kindar ve esef yüklü her kim ise.

Sevi dilini telaffuz etmekten imtina edenlere nispet...

Belki de tüketilmişliğime nazire yapan bir sağanakta kapılmışken rüzgârına beşinci mevsimin.
İklimler seğirttikçe bir aydan diğerine ve sanrılar yükledikçe gerçek bildiğim yanırlara...
Yetmedi yanırlar kadar pervasız bir ikilemi sığınak bellemişken...
Yine de tereddütsüz sığındığımdan ziyade sığdıramadığım benliğim hem de oluk oluk taşan ve rahmetin güncesinde, tevafuk yüklü bir sarkaçta yetmedi sürrealist bir tokalaşma iken mutluluk ve kaderin uyumsuzluğu...
Tesellisi yok hele ki tecelli eden o devingen döngüde rahmet yüklü bir yürek kadar da sefil ve bir köşede kalmışlığın acısını derin derin çekerken içine.
Efkârın sızısı, anlamsızlığın o muteber telaşesinde yine sakıncalarını yordamaktan korunma içgüdüm ile hesap vermek kadar muktedir iken evren hele ki yüklendiğim yükümlülükler kadar konuşlanmışken taşsız mezara.
Soyutlanmaktan öte somut verilerin bile delil teşkil etmediği yine de kim sorumlu tutulabilir ki ölü bir ruhtan sızan o beyhude gözyaşı iken için için kanayan üstüne üstük tırsak bir gölgeymişçesine sahibini aramayı çoktan unutmuş.
Örtülü ödenekler misali üstünü örtmekle geçmiyor acısı.
Üzengisinde rahvan bir koşullanmışlık ve rehavete sırtlamışken sırtımı...
Yetmedi yönümü tayin ederken kaybolan kutup yıldızı.
Hanidir kimliksiz bir nota kadar da kayıp bir besteye yolum düşüp adlandıramadığım bir öfkeyi baş tacı eden onca sakıncalı mihrak ve ellerinde kınından çıkardıkları nefrete bulaşmış kan dolu izlelerde her gün verilen onca kurbanı methiye düzenlerken arka safta yer tutan hem de en acımasız yüreğin tortusunu bertaraf eden bir benlikten arda kalan o boşluk.
Ümitsiz miyim de yolculuğun sefasını süremiyorum?
Mutsuzluk mu yoksa hikmeti var oluş çizgisinde dengede tutan?
Peki, mutlu kıldığım onca saniyenin hesabını da mı vermekle yükümlüyüm?
Oysaki aidatımı ödemiştım doğduğum gün hem de miladı en rahvan rampada tepe taklak olmuşken gölgeli münafık söylencelerinde yitip giden insana dair zafer nidaları ve her nasılsa her ölünün ardından attığım avuç avuç toprak ki çoktan dağ kıvamında ve dağlar kadarken elem ve üzüncü yüklü kaygılarımdan ömre yayılan.
Dünsüz bir örgü olmasını dilediğim ve kayıp ruhlarla ne zaman kesişse yolum.
Sefil bir dürtü şu mahrem ve gizil sakıncalarını dile getiremezken ölü imlerin yüzü suyu hürmetine sığınmakla kalmayıp içine sığamazken bedenden yükselen görünmez bir hale ki sise karışmış aklımın bulutlarında ne çok çapul kelime hem de bir bir rahmet okumakla kalmayıp, paketlediğim tümceler ve içine tıktığımda bahar meltemi sıcaklığında üstünde tüten buharı ile fırından yeni çıkmış annemin keki kadar lezzetli iken sırnaşıklığı yazma ediminin hem de turfanda bir meyve kıvamında ben her aş erdiğimde deli gibi sarıldıkça kaleme...
İmbat akşamlarından ömre yayılan.
Günceme sığamazken, dertop olmuş bir benlikten taşan.
Gönülsüz olsam da zaman zaman, oturduğum ziyafet sofrasında eşlik eden nicesi hem de adsız bir hikâye kahramanı kadar rahvan bir teselliği mesken edinmiş ve çıktığım yolda rahmete yakalanmanın

verdiği şevk ve şükür ile nabzını tutmak evrenin her ne kadar körü körüne inanmış olsam da mutluluğun fazla da uzak olmadığına.